

Forfatter: Dalgas, Ernesto

Titel: Udrag fra Dommedags Bog

Citation: Dalgas, Ernesto: "Dommedags Bog", i Dalgas, Ernesto: *Dommedags Bog*, udg. af Henrik Schovsbo, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1996, s. 127. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-dalgasdomval-shoot-idm139915689517344/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Dommedags Bog

tede her Fyrster og Helgener paa Allahs Aabenbaring i Profetens Mund.

Da rejste den højærværdige sig op og strakte sine Arme imod Himmelen, og en Skælven gik gennem hans Lemmer, som var han en Stræng, der rørtes af en usynlig Mesters Bue, og denne Skælven blev til Lyd. Af hans Mund udgik de Ord, hvormed han først stod frem i Mekka: «lá iláha illa 'llahu wa Múhammad rassulu 'llahi.» Og som i den græske Kirke den hellige Ild i et Nu gaar fra Haand til Haand og udbreder sig i Mængden, saaledes strømmede hans Ord igennem alles Øren, og som et tusindstemmet, tordenagtigt Ekko genlød der fra alles Mund det samme: «Der er ingen Allah uden Allah, og Muhamed er hans Forkynder,» idet de kastede sig næsegrus og slog deres Pander imod det sølverne Gulv.

Jeg gjorde ligesaa, jeg kunde ikke andet. Jeg var en troende i dette Øjeblik. Og fra Minareterne i Staden genlød det samme Raab og bredte sig fra Moske til Moske og tabte sig i Aftenrøden, og jeg tænkte ved mig selv, at dette Raab, som følger med Solen i dens Nedgang over den halve Jord, det er det hørdige Billede paa Islam. Som disse Ord først udgik af Profetens Mund i Mekka og nu klinge igennem Universet mere højlydt end noget andet af Historiens Ord, saaledes udsprang Troens Væld i denne ene vilde Ørkensjæl i Klippehulens Mørke og strømmer nu som Okeanos igennem trænde Verdensdele og er for en Tredjedel af Verden den opholdende Kraft, hvorved de ere Mennesker og ikke Dyr.

Og medens jeg med Kaliffen red hjem igennem Aftenrøden, tænkte jeg: «Ja, det er Tro. De vide ikke, hvad Tro er, i mit Land; thi Tro er for Profeterne levende, sanselig, flammende Aabenbaring, og for deres Tilhængere er det slavisk og ubetinget Underkastelse under Profeten og hans Efterfølger og fanatisk Lidenskab for Traditionen. Men i mit Land haves der hverken en stadig, levende Aabenbaring, ej heller nogen fast Autoritet, hvorpaa der kan peges, ej heller nogen Tradition. De tro ej, men de tro kun, at de tro.»

Da vi vare komne hjem, sagde min Vært: «Følg mig, vi ville gaa efter Strengelagens Lyd. Jeg vil vise Dig mine kosteligste Skatte, mine talende Fugle.»

Men da jeg sad ved Siden af ham paa Divanen i en Sai, der var